

Pondelok 8. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 8.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú:
prikázania sú cestou k šťastiu; v
Kristovi nám Boh vychádza v
ústrety; Ježišovo pozvanie
môžeme, ale nemusíme prijať.

03.03.2025

„UČITEĽ DOBRÝ, čo mám robiť, aby
som obsiahol večný život?“ (Mk 10,
17). Takto sa začína rozhovor medzi
Ježišom a mladým mužom, ktorý k
nemu pristupuje. Táto základná

otázka, ktorú mladík kladie na kolenách, je tou istou otázkou, ktorú „nespočetné generácie mužov a žien, mladých i starých, adresovali Kristovi po celé stáročia (...). Je to základná otázka každého kresťana“^[1] a každého človeka. To, po čom túži tento mladý muž, je to, po čom túžime všetci: byť šťastní na zemi a potom v Nebi.

Počuli sme Kristovu odpoveď: „Poznáš prikázania“ (Mk 10, 19). Ježiš mu predovšetkým potvrdzuje, že musí byť pozorný na ozvenu zákona, ktorý mu Boh vpísal do srdca a ktorý zjavil svojmu ľudu. Pán „s jemnou pedagogickou starostlivosťou odpovedá tým, že vedie mladíka akoby za ruku, krok za krokom, k plnosti pravdy“^[2]. Spôsob, ako uhasiť smäd po zmysle, ktorý sa zahniezdil v jeho srdci, je presný: žiť podľa prikázaní, urobiť z nich život svojho života.

Prikázania sú cestou k šťastiu, ktorú Boh vytýčil svojim deťom. Hoci niektoré sú formulované negatívne, aby sa ľahko stanovili hranice dobra a zla, prikázania sú v skutočnosti „áno“ Bohu, jeho láske. Sú tiež „áno“ druhým ľuďom, pretože láska k blížnemu vyviera zo srdca pripraveného darovať sa. A napokon sú „áno“ nám samým. Viac než cieľom sú „prvým nevyhnutným krokom na ceste k slobode“^[3].

Prikázaniami nás chce Boh vychovávať k pravej slobode: „Pán, pretože nás vrúcne miluje, nás pozýva a povzbudzuje k tomu, aby sme si vybrali dobro“^[4].

MLADÝ MUŽ pozorne počúval Ježiša a nadšene mu odpovedal: „Učiteľ, toto všetko som zachovával od svojej mladosti“. V tej chvíli evanjelium zdôrazňuje, že „Ježiš naňho pozrel s

láskou“ (Mk 10, 20-21). V tomto pokojnom Kristovom pohľade sa odrážala žiara Božej lásky k ľudstvu; v ňom „je obsiahnutý takmer ako súhrn a syntéza celej Dobrej zvesti“^[5].

Autentické šťastie sa rodí v zistení, že Boh nás hľadá a prichádza nám v ústrety. Boh „vo svojom nesmiernom milosrdenstve prekonáva priepasť nekonečného rozdielu medzi sebou a nami a vychádza nám v ústrety. Aby sa uskutočnila táto komunikácia s človekom, Boh sa stáva človekom: nestačí mu hovoriť k nám prostredníctvom zákona a prorokov, ale sprítomňuje sa v osobe svojho Syna, Slova, ktoré sa stalo telom. Ježiš je veľký *stavitel' mostov*, ktorý v sebe buduje veľký most plného spoločenstva s Otcom“^[6].

„Jedno ti ešte chýba. Choď, predaj všetko, čo máš, rozďaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď

a nasleduj ma!“ (Mk 10, 21). Pán „nemá v úmysle vnucovať sa“^[7], jednoducho vás pozýva. Pán sa nikdy neunaví pohľadom na nás a trpezlivo čaká na našu odpoveď. Vždy je čas prijať jeho pozvanie. „Chcem, aby ste boli šťastní,“ povedal svätý Josemaría na jednom rodinnom stretnutí, „a z celej duše o to prosím nášho Pána. Ale ak chcete byť šťastní, musíte byť pripravení nasledovať nášho Pána a klásť nohy tam, kam ich položil On“^[8].

VTEDY BOHATÝ MLADÍK bohužiaľ neprijal Ježišovo pozvanie. Naplnil ho smútok a odvrátil sa, aby sa vrátil k svojim zvykom. Evanjelisti sú jednotní v diagnóze príčiny jeho odmietnutia: mladík „mal veľa majetku“ (Mk 10, 22; porov. Mt 19, 22 a Lk 18, 23). Jeho pripútanosť k tomu, čo vlastnil, mu bránila urobiť krok

lásky k Ježišovi. Nemal dosť slobody, aby sa ich vzdal a získal oveľa väčšie dobro. „Evanjelium nám hovorí, že abiit tristis, odišiel zarmútený. Preto ho niekedy nazývam smutným vtáčikom,“ kázal svätý Josemaría, „stratil radosť, pretože odmietol odovzdať svoju slobodu Bohu“^[9].

Nad radostnou atmosférou, ktorá sa vytvorila, sa teraz vznáša mrak sklúčenosti. „Iba my, ľudia — nechcem tu hovoriť o anjelocho — sa môžeme spojiť so Stvoriteľom, pretože máme slobodu: môžeme Pánovi vzdávať, ale mu aj upierať slávu, ktorá mu ako Tvorcovi všetkého, čo existuje, patrí. Práve v tejto možnosti tkvie istá nevyjasnenosť, šerosvit ľudskej slobody“^[10]. Svätí sa zasa nechali pohnúť Duchom Svätým a ich sloboda sa tak rozšírila; bez toho, aby sa nechali zväzovať pozemskými vecami, sa nechali odľahčiť, aby sa pohybovali Božím tempom.

Nasledovať Ježiša znamená napodobňovať jeho jednoduchý spôsob života. Chudoba „sprevádzala Krista na kríži, s Kristom bola pochovaná, s Kristom bola vzkriesená, s Kristom vystúpila do neba; duše, ktoré si ju zamilujú, dostávajú už v tomto živote ľahkosť letieť do neba“^[11]. Mária, ktorá bola plná milosti, bola aj plná slobody. Môžeme ju prosiť, aby sme sa nenechali unášať inými dobrami, ktoré nie sú tie najväčšie: aby sme pozorne nasledovali jej syna Ježiša.

^[1] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 12-10-1997.

^[2] Svätý Ján Pavol II, *Veritatis splendor*, bod 8.

^[3] *Ibid.*, bod 13.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 24.

[5] Svätý Ján Pavol II, *List mladým*, 31-III-1985, č. 7.

[6] František, *Anjel Pána*, 6-IX-2015.

[7] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 24.

[8] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 26-V-1974.

[9] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*, bod 24.

[10] *Ibid.*

[11] Svätý František z Assisi, *Malé kvety*, č. 13.

pondelok-8-tyzdna-v-cezrocnom-
obdobi/ (16.08.2025)